

[Oluf Pedersen.]

tydning og ikke blot efter deres Antal, og at dette er sket gennem en Vildledning af Rigsdagen og paa Trods af Befolkningens Ønsker, samt at det er sket, medens der sidder en Kommission og overvejer, om man bør gaa til, at Staten overtager Bilruterne. At det er sket, har efter min Opfattelse ikke gavnet De danske Statsbaner, i alt Fald ikke gavnet dem væsentligt, og det maa haabes, at Rigsdagen nu snart vil være villig til at sætte et Stop herfor. Der kan være et Grundlag for Haabet deri, at det sikkert ikke vil lykkes Generaldirektøren for De danske Statsbaner, der jo har været saa populær, at han har kunnet feje alle Forhindringer til Side, efter den 15. Maj i samme Grad at bluffe Befolkningen ved snildt opstillede Regnskaber, idet disse forhaabentlig nu bliver nærmere undersøgt.

Jeg vil gerne fremsætte nogle Betragtninger angaaende Spørgsmaalet om politisk Samarbejde. Fra Retsforbundets Side har vi altid været villige til politisk Samarbejde. Det er blevet sagt om os, at vi har holdt os udenfor, og det er for saa vidt rigtigt over for alle de Forslag, som efter vor Opfattelse betød en Gaaen paa Akkord med Uretten. Men over for en virkelig Løsning af Problemerne er det ikke os, som har svaret „Stemmer ikke“, men derimod de andre Partier, og vi er fra vor Side rede til et Samarbejde om en Løsning af Krisens Problemer.

Vi hørte for nylig, at det ærede Medlem Hr. Rager var saa glad over den radikale Stilstand, det vil sige over, at dette Parti har haft en Tilbagegang ude i Landet af Husmandsstemmer, medens man til Genæld har haft en Tilgang af Stemmer fra storindustrielle Kredse her inde i København. Men selv om dette er Tilfældet, haaber jeg dog ikke, at Det radikale Venstre af den Grund vil føle sig forpligtet til at varetage disse storindustrielle Kredses Interesser, men at man i Stedet for vil gaa til en Opfyldelse af de Løfter om Bod og Bedring, som man under Valgkampen gav Udtryk for.

Som Grundlag for dette Samarbejde mellem alle de Kræfter, som ønsker at skabe retfærdige Samfundsforhold, mener jeg, at man maa sætte sig som første Opgave at sikre, at enhver faar det fulde Udbytte af sit eget Arbejde. I det Øjeblik man anerkender dette Krav, kommer man ikke udenom, at man ogsaa maa sikre alle Borgere lige Ret til Jorden. Det er mærkværdigt, at man fra alle Sider erkender

den moralske Berettigelse af dette Krav, men dog ikke er i Stand til at gennemføre det her paa Rigsdagen. Jeg mener ogsaa, at man maa kunne erkende, at alle Borgere skal have Frihed inden for den Grænse, hvor de ikke gaar andre Borgeres lige Ret til Frihed for nær, og at man skulde kunne samles om at begrænse Statens Magtomraade til det, som er det naturlige. Om disse fire Punkter, som man i Dag tilsidesætter i Lovgivningen, vil jeg sige, at jeg tror, at i det Øjeblik man vilde respektere dem i Lovgivningen, fik man et Grundlag for en sund Samfundsordning, som man fra alle Sider vilde være vel tilfreds med.

Nu er Forholdet jo det, at Regeringen har følt sig styrket efter Valget, i alt Fald styrket talmæssigt her i Tinget. Men var det saa ikke paa Tide, at Regeringen opfylder de mange Løfter, som har været givet, og at man prøvede paa at sætte ind med en Lovgivning, som man ogsaa selv vilde være tilfreds med, og at man ikke stadig ved alle de Forslag, som man fremsætter her i Tinget, føler sig afhængig af, hvad der passer de høje Herrer i Landstinget.

Jeg maa i denne Forbindelse erindre om, at i det kommunistiske Manifest opstiller man som det første Punkt det, der først af alle burde gennemføres i de mere fremskredne Lande — og til disse skulde man jo mene, at Danmark maa høre — Jordrentens Anvendelse til Dækning af Statens Udgifter. Var det saa ikke naturligt, at man satte ind paa dette Punkt og søgte at faa dette Krav opfyldt? Det er et Punkt, hvorom vi fra vor Side er enige i de Betragtninger, som bliver gjort gældende i det kommunistiske Manifest, som jeg antager, Socialdemokratiet, i alt Fald i Teorien, er enig i burde gennemføres. Var det ikke ligetil, at man satte ind her, i Stedet for at sætte ind paa alle de mange efterfølgende Punkter, Punkter om, at Staten skal klare det hele — at man her valgte et Samarbejde med Retsforbundet i Stedet for et Samarbejde paa Linie med de Krav, man nu her for nylig hørte det ærede Medlem Hr. Hartel rejse som Ordfører for Det frie Folkeparti om Statens Indgriben i mange flere Forhold end hidtil?

Vi mener, at det vilde være naturligt, om man rejste Kravet om en Forøgelse af Grundskylden under Hensyntagen til Gælden, saaledes som det er krævet af visse Økonomer ogsaa inden for Regeringspartierne. Jeg nævner her blot et Navn som Jakob E. Lange, og jeg stiller Spørgsmaalet;